

everyY

everyY

everyY

ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

How to... .เดตออน ลับยังไม่ให้พัง

网恋翻车指南

Guide on How to Fail
at Online Dating

2

เจียงจื่อเป่ย์ (酱子贝) เขียน
G.N Voyager แปล
Welkin ภาพ

พิมพ์ครั้งที่ 1

ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

every

ทดลองอ่าน

every

ทดลองอ่าน

every

ทดลองอ่าน

ร่วมพูดคุย เสนอแนะ

กับนิยายเอเวอร์วายได้ที่

everY

@everY_2015

คำนำ

แผนการเดตออนไลน์ที่มีเป้าหมายคือการทำให้ฟังก์ชันไปข้างใต้ดำเนินมาถึงเล่มที่สอง ซึ่งผู้ลงมืออย่าง 'จิ้งฮวน' นั้นก็มีความคืบหน้าอย่างมาก เพราะสามารถตีสนิทจนถึงขั้นแทรกซึมเข้าไปอยู่ข้างกายผู้เล่นไอดีหัวใจเพรียกหาได้สำเร็จ ทั้งยังคืบหน้าอย่างรวดเร็วชนิดที่เรียกว่าตอนนี้ทั่วทั้งเซิร์ฟต่างรับรู้โดยทั่วกันว่าผู้เล่นไอดีจึงแสนหวานตัวน้อยเป็น 'เด็ก' ของใคร

แต่แน่นอนว่าปฏิบัติการแก้แค้นแทนพี่สาวยังไม่จบเพียงเท่านี้ เมื่อสามารถเป็นส่วนหนึ่งในแก๊งปาร์ตี้และมีสถานะพิเศษๆ ข้างกายหัวใจเพรียกหาได้แล้ว ขั้นตอนไปก็คือทำให้อีกฝ่ายรักจิ้งแสนหวานตัวน้อยจนใจหัวไม่ขึ้น จากนั้นจิ้งฮวนก็จะได้เชือดคู่เดตออนไลน์คนนี้ให้เข้าใจจนตายนั่นเอง!...ทว่าตัวจิ้งฮวนกลับไม่ได้รับรู้เลยว่าก่อนหน้านี้ตนเองเผลอหลุดไปเจจน 'เซียงไหวจื่อ' หรือก็คือหัวใจเพรียกหาตัวจริงเสียงจริงจับพิรุณได้แล้วว่าสาวน้อยลูกกวาดจิ้งแสนหวานตัวน้อยที่คอยตามติดตนเองมาสังกระยะนั้น แท้จริงก็คือรุ่นน้องในมหา'ลัยที่ชื่อจิ้งฮวนนั่นเอง

ปฏิบัติการรักให้ฟังก์ชันจะไปสิ้นสุดที่ตรงไหน และเหยื่อจะยังคงเป็นเหยื่อหรือจะสามารถพลิกเกมกลับมาเป็นผู้ล่าได้หรือไม่นั้น ขอให้คุณผู้อ่านทุกท่านกดล็อกอินเข้าเกม Nine Heroes ไปตั้งแวงในเมืองหลักเพื่อสอดส่องพวกเขากันต่อดีกว่าค่ะ

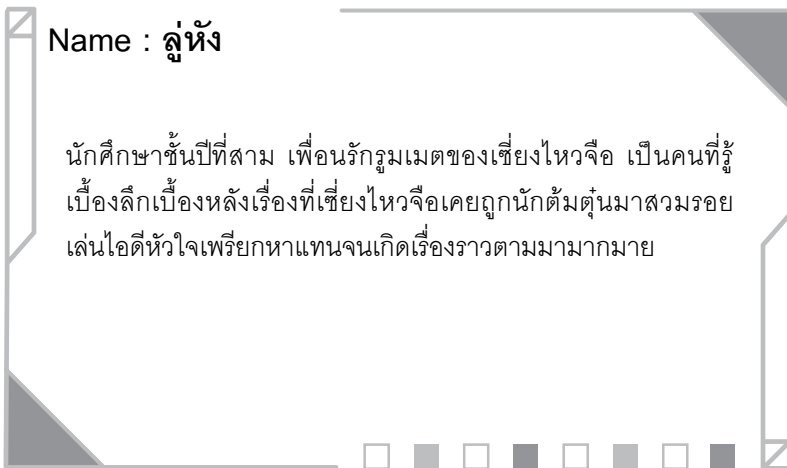
ด้วยไม่ตรีจิต

สำนักพิมพ์เอเวอร์ไว

แนะนำตัวละคร

Name : ลู๋หัง

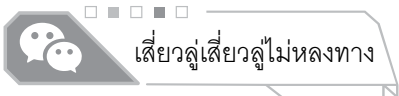
นักศึกษาชั้นปีที่สาม เพื่อนรักрумเมตของเซียงไหวจือ เป็นคนที่รู้เบาะแวลึกลับเบื้องหลังเรื่องที่เซียงไหวจือเคยถูกนักต้มตุ๋นมาสวมรอย เล่นไอดีหัวใจเพรียกหาแทนจนเกิดเรื่องราวตามมามากมาย

ID ถนนยาวไกล ผู้วิเศษ

เสี่ยวลู๋เสี่ยวลู๋ไม่หลงทาง

Name : ไม่ปรากฏ

ผู้เล่นคนหนึ่งของเซิร์ฟเวอร์บุปผาในคันทันช่อง จันทราโนวารี เจ้าของฉายา
หัวหน้าหน่วยเสือขาวของหอเสียนเหริน และยังเป็นแฟนเก่าของไอดี
เธออย่าขมวดคิ้ว ซึ่งก็คือเจ้าของไอดีคนก่อนที่จิ้งฮวนซื้อไอดีต่อมา
โดยไม่รู้ความหลัง

ID ชิวเฟิง ผู้วิเศษ

ชิวเฟิง

นิยายเรื่องนี้เป็นเรื่องที่ต่างขึ้นจากจินตนาการของฟูซึยุน
ไม่มีความเกี่ยวข้องกับบุคคล สถานที่ หรือเหตุการณ์จริงใดๆ

บทที่ 44

หลังชีวเฟิงประลองที่อาวีน่าเสร็จ เมื่ออยู่เฉยๆ เขาก็รู้สึกเบื่อจึงเข้าไปหาคนคุยเล่นด้วยใน YY แต่เพราะเป็นวันทำงาน ห้องแชต YY ของกิลด์เลยไม่มีใครอยู่ สุดท้ายเขาก็ได้แต่ไปรบกวนโลกที่มีเพียงเราสองของหัวหน้าและรองหัวหน้ากิลด์ตัวเอง

โชคดีที่ช่างหัวความรัก AFK อยู่ ชุนเซียวจึงไม่ได้เตะเขาออกจากห้องแชต "เธอล่ะทำไมจึงแสนหวานตัวน้อยถึง...ใจแข็งเป็นหินขนาดนี้นะ" ชิวเฟิงอดไม่ได้ที่จะพูดเรื่องจิ้งแสนหวานตัวน้อยกับเธอ เขาบ่นอย่างสิ้นหวัง "เธอดูผิดปกติเวลาจิ้งแสนหวานตัวน้อยอยู่กับหัวใจเพรียกหาอะคูมิชีวิตชีวาขนาดไหน พอมาอยู่กับฉันนี่แทบไม่พูดอะไรสักคำ"

ชุนเซียวเยาะเย้ยอย่างเย็นชา "เพราะฉันผู้ชายแบบนายมันถึงง่ายไวยิ่งได้มายากเท่าไรยิ่งอยากได้มากเท่านั้น พูดตรงๆ เลยนะ นายอยากแย่งผู้หญิงมาจากหัวใจเพรียกหาใช่ไหมล่ะ"

ชีวเฟิงสอ่ลัก เขาปฏิเสธไม่ได้เลย ตามจริงแล้วก็เป็นเพราะหัวใจเพรียกหาเขาถึงได้สนใจจิ้งแสนหวานตัวน้อยมากขึ้นทุกวัน

"พูดให้มันดีๆ หน่อย อย่ามาว่ากันแบบนี้นี่สิ" เขาชะงักไป "ก็ไม่เชิงว่าเป็นแบบนั้นหรอก ตัวจิ้งแสนหวานตัวน้อยเองก็น่าสนใจมาก อ้ออย่างเธอก็มีข้อดีเยอะด้วย"

พูดถึงตอนนี้ชีวเฟิงก็อดยิ้มไม่ได้ น้ำเสียงเองก็อ่อนโยนขึ้นมาก "เธอ

นิสัยน่ารัก แต่ละคำที่พูดออกมาก็เหมือนกำลังอ่อนไปซะหมด ฝีมือก็ไม่เลว...
ที่สำคัญก็คือเธอเป็นคนจริงจังมากงี้ละ"

ซุนเซียวมีน้ำเสียงสงสัย "จริงจังเหรอ"

"อืม เมื่อตอนบ่ายฉันว่าจะส่งหินโชคชะตาไปให้ แต่เธอไม่ชอบของแพง
พูดยังไงก็ไม่ยอมรับไว้" ชิวเฟิงพูดพลางหัวเราะ "เธอไม่เหมือนสาวคนอื่น ๆ เลย..."

ชิวเฟิงยังพูดประโยคนี้ไม่ทันจบ เสียงของเขาก็หายไปใ้อากาศ

เพราะในตอนนั้นกล่องข้อความด้านขวาของหน้าจอเกมเขาโดนบังจนมิด

[ประกาศจากระบบ] [จึงแสนหวานตัวน้อยเปิดหินโชคชะตาลีกลับ
ได้รับหินเจ็ดสีx1! ขอแสดงความยินดีกับผู้กล้า!]

[ประกาศจากระบบ] [จึงแสนหวานตัวน้อยเปิดหินโชคชะตาลีกลับ
ได้รับลินมังกกรx1! ขอแสดงความยินดีกับผู้กล้า!]

[ประกาศจากระบบ] [จึงแสนหวานตัวน้อยเปิดหินโชคชะตาลีกลับ
ได้รับขนแกะx3! ขอแสดงความยินดีกับผู้กล้า!]

สิ่งที่ห่วยแตกที่สุดของระบบหินโชคชะตาก็คือจุดนี้ การเปิดหินโชคชะตานั้น
มีความเป็นไปได้ที่จะได้รับทอง ค่าประสบการณ์ หรือไอเทม แต่ถ้าคุณเปิดได้
ไอเทมไม่ว่าจะเป็นของดีหรือไม่ดีก็จะมีประกาศจากระบบ

เช่นเดียวกับจึงแสนหวานตัวน้อย ได้รับไอเทมขยะเป็นกองก็ยังมี
การป่าวประกาศ ซึ่งมันไม่ต่างจากการถูกประหารต่อหน้าสาธารณชนเลย

ในตอนนั้นเองซุนเซียวก็พูดเย้ยหยันด้วยน้ำเสียงเย็นชา "จริงจังเลยเนอะ"

ชิวเฟิงว่า "...อาจจะเพ็งคิดได้มั้ง? เธอคงอยากใช้เงินของตัวเองมากกว่า
ใช้ของฉัน แบบนี้ก็ยังมึค่าไม่ใช่เหรอ"

"ตอนฉันไปที่ดินแดนปริศนา ฉันบังเอิญไปเห็นว่าตอนนี้เธออยู่ดีเดียวกับ
หัวใจเพรียกหาณะ" ซุนเซียวหัวเราะเบาๆ "หัวใจเพรียกหาเป็นหัวใจดีด้วย"

มีเพียงหัวหน้าปาร์ตีเท่านั้นที่กด NPC ได้และต้องสนทนากับ NPC ถึงจะ
กดปุ่มซื้อหินโชคชะตาได้

ชีวเฟิง "..."

"เพราะฉะนั้นเธอไม่อยากจะของนายหรือ แต่อยากได้แค่ของหัวใจเพรียกหาคนเดียวต่างหาก"

ตอนแรกจิ่งฮวนไม่ได้ตั้งใจจะรับหินโชคชะตาไว้ ในเมื่อเป้าหมายของเขาคือการทำลายไอตี้ของหัวใจเพรียกหา ใครมันจะไปสนใจหินโชคชะตานั้นกันล่ะ

แต่จากกรณีของลู่เหวินเฮ่า จิ่งฮวนจึงตระหนักได้ถึงเหตุผลหนึ่ง ยิ่งโดนแฟนที่เป็นผู้ชายปลอมตัวมาหลอกเอาเงินไปมากเท่าไร ตอนรู้ความจริงก็ยิ่งเจ็บมากเท่านั้น

หินโชคชะตาร้อยก้อนยังไ้ประมาณสองพันหยวน เป็นใครก็ต้องเจ็บใจทั้งนั้นแหละ

จิ่งฮวนจึงส่งคำพูดประมาณว่า 'อ๊าๆๆ' 'ทำไมพีเป็นคนดีขนาดนี้ QAQ' 'ฉันคงได้แต่อุทิศชีวิตให้พีเท่านั้นแหละ!' ไปเน้นพีได้แล้วรับหินโชคชะตาร้อยก้อนนี้มา เพียงแต่เขาไม่คิดว่าตัวเองจะโชคร้ายขนาดนี้ เปิดหินโชคชะตาตั้งร้อยก้อนดันไม่ได้ของดีเลย แถมยังได้ไอเทมขยะมาเป็นคันรถ สองพันหยวนจึงเสียไปเปล่าๆ ทั้งแบบนี้

เกมดูเงินแบบนี้ไม่ซ้าก็เร็วต้องล้มละลายแน่

[ปาร์ตี้] จิ่งแสนหวานตัวน้อย : ฮือๆๆ QAQ

[ปาร์ตี้] จิ่งแสนหวานตัวน้อย : ฉันจะลบไอตี้เพื่อไถ่โทษ!

[ปาร์ตี้] จิ่งแสนหวานตัวน้อย : คนดวงช่วยแบบฉันมันห่วยแตกจริงๆ [ซีม]

[ปาร์ตี้] หัวใจเพรียกหา : ...ไม่ขนาดนั้นหรือ

[ปาร์ตี้] จิ่งแสนหวานตัวน้อย : ฉันดวงช่วยจริงๆ นะพี... TT ต้องไปไหว้พระหรือเปล่าเนี่ย

[ปาร์ตี้] หัวใจเพรียกหา : ปัญหาอยู่ที่ความน่าจะเป็น ถ้าเปิดอีกสักร้อยก้อนเดี๋ยวก็คงได้ของดีแล้ว

จึงสวนตักใจจนรีบเปิดไมค์

"ไม่ต้องแล้วค่ะพี่ ฉันไม่เปิดแล้ว!"

เขาอยากให้เห็นหัวใจเพรียกหาหมดตัวก็จริง แต่ก็ไม่อยากให้เกมนี้ได้เงิน
สี่พันหยวนไปฟรีๆ หรอกนะ

ปลายนิ้วของเซียงไหวจือหยุดชะงักกะทันหัน

[ปาร์ตี] หัวใจเพรียกหา : ไม่อยากเปิดแล้วเหอ

[ปาร์ตี] จิ่งแสนหวานตัวน้อย : [สายหัวอย่างบ้าคลั่ง]

เซียงไหวจือจึงปิดหน้าต่างซื้อขายอย่างเชื่องช้า

หินโซคชะตาร้อยก้อนนี่ถือเป็นน้ำใจที่จิ่งสวนให้ที่פקเขา วีส์ออร์ทนำพุร้อน
ที่พวกเขาเข้าפקกันในวันนั้น ราคาห้องפקต่อคือน้อยก็เป็นเลขสี่หลัก
คนที่ได้ค่านมอาทิตยละไม่ก็ร้อยหยวนไม่รู้ต้องใช้เวลาเก็บเงินนานแค่ไหนกว่าจะ
ได้ไปเที่ยวในครั้งนี้

นอกจากนี้เขาก็คงรู้ว่าจิ่งแสนหวานตัวน้อยจะต้องปฏิเสธหินโซคชะตาของ
ซิวเฟิง ซึ่งในหัวของเจ้าตัวจะต้องมีเหตุผลบางอย่างของตัวเองแน่นอน

เมื่อพาเซียนจิ่งจอกน้อยเปิดหินโซคชะตาเล่นเสร็จแล้ว เซียงไหวจือ
ก็ขยับนิ้วกดใช้ยันต์โบายบินเพื่อพาอีกฝ่ายบินจากไป

ทำเหมือนกับว่า 'แฟนเก่า' และพวกเพื่อนสาวของเธอที่อยู่ข้างๆ ไม่ได้อยู่
ตรงนั้น

แต่ลับหลังพวกเขา กลุ่มแฮตของพวกเธอมีแจ้งเตือนการสนทนาถึง 99+

จีเสี่ยวเหนียน จิ่งแสนหวานตัวน้อยนี่มันอวดดีเกินไปปะ?! นางรู้้อยู่แล้ว
ไซ้ใหม่ว่าเซียนเซียน AFK อยู่ตรงนี่ถึงได้จิงใจพาหัวใจเพรียกหาทางนี้??

เตียนเตียนยา เป็นไปได้สูง ร้ายเกินไปละยัยนี้

เซียนเหมิงเหมิง เอ้อ ช่างเถอะ ไม่ต้องพูดเรื่องนี้แล้ว ฉันกับหัวใจเพรียกหา
ไม่ได้เป็นอะไรกันแล้ว

เสี่ยวม่าย ไม่น่ามั่ง? ฉันเห็นว่าหัวดีเป็นหัวใจเพรียกหานี้ ถ้าจิงใจมา
ก็น่าจะเป็นหัวใจเพรียกหาเองที่จิงใจ...

จี้เสี่ยวเหนียน เสี่ยวม่าย เธอเพิ่งกลับมาคงไม่รู้เรื่อง ยัยผู้หญิงคนนี้
ร้ายมาก นางซื่อยอดโลกด้วยนะ!

เสี่ยวม่าย ซื่อยอดโลก?

จี้เสี่ยวเหนียน ใช่สิ เพลง 'รับใช้ชาติด้วยความภักดี' ที่นางร้องจะต้องซื่อ
ยอดโลกมาแน่! เพื่อนฉันหลายคนบอกว่าไอดีตัวเองกตโลกเพลงนี้ แต่จริงๆ
พวกเขาไม่ได้คิดเอง

เสี่ยวม่าย งั้นกีร์พอร์ดให้ผู้ดูแลแบนไอดีได้สิ

จี้เสี่ยวเหนียน ฉันถึงบอกไ้ว่านางนะร้าย นางกลัวพวกเรารีพอร์ดก็เลย
หาข้ออ้างถอนตัวออกจากการแข่งไปก่อน!

เตียนเตียนยา แหวะ

เสี่ยวม่าย อวดดีขนาดนี้ไม่มีใครเอาเรื่องนางเลยเหร

จี้เสี่ยวเหนียน นางเกาะติดขาใหญ่อย่างหัวใจเพรียกหา ใครจะไปกล้า
เอาเรื่องล่ะ ไม่เห็นเหรว่าขนาดซ่างหัวความรักก็ย้งต้องก้มหัวให้เลย ตอนนี้
นางร้อนไปหัวเซิร์ฟ ไม่มีใครกล้ายุ่งเลย

เตียนเตียนยา เสี่ยวม่าย แฟนเธอเป็นสายจิงต้ออันดับสองนี่ ห่างกับ
หัวใจเพรียกหาไม่เท่าไรเอง ในกลุ่มนี้มีแค่เธอนะที่ช่วยออกหน้าให้ทุกคนได้

จี้เสี่ยวเหนียน นั่นสิ [ร้องไห้] ถ้าเธอไม่ลงมือ เซิร์ฟนี่ก็คิงต้องเปลี่ยนเป็น
ชื่อนางแล้ว

เสี่ยวม่าย ...?

เสี่ยวม่าย ฉันจะลองหาทางดู

วันรุ่งขึ้นจิงฮวนไปเข้าเรียนคนเดียวโดยไม่มีพวกลูเหินเข้าไปด้วย ถึงจะ
เจียบสงบแต้ก็น่าเบื่อ แค่คาบนี้คาบเดียวก็หาไปเป็นสิบครั้งแล้ว

หลังเลิกเรียนเขาก็ลุกขึ้นและเดินกลับบ้าน แต่ระหว่างทางก็ได้รับข้อความ
จากกลุ่มแชต

ลู่วินเฮ่า @เสี่ยวจิงยา ฮวนฮวนที่รัก เลิกเรียนหรือยัง
เสี่ยวจิงยา ?

เกาจ้อเสียง ซื้ออาหารเข้าสองชุดมาให้เราหน่อยดิ เดียวชาติหน้า
ฉันยอมไปเกิดเป็นวัวเป็นม้ารับใช้นายเลย แล้วให้เฮ่าเออร์เป็นเมียนาย
เสี่ยวจิงยา ไปไกลๆ เลย

จิงฮวนตื่นสาย เขาเองก็ยังไม่ไดกินข้าวเช้า เพราะงั้นไม่ต้องพูดถึงเรื่อง
ซื้อไปฝากพวกนั้นเลย ตอนนี้อาตมาแค่อยากกลับไปนอนต่อเท่านั้นแหละ

พอตาเสร็จเขาก็ส่งข้อความที่ไม่ค่อยเป็นมิตรไปอีกสองประโยคก่อนจะ
ปิดวีแชต

เขาเดินออกทางประตูหลัง เมื่อเห็นสนามบาสเกตบอลก็อดเหลือบมอง
เข้าไปไม่ได้

เพียงมองเข้าไปก็ถูกโหล่วางที่หันหลังให้รั้วเหล็กอยู่ตึงตูดสายตา

ชายหนุ่มสวมชุดบาสสีดำอย่างที่ไม่ค่อยได้เห็น ทรงผมถูกตัดอย่างเรียบร้อย
เผยให้เห็นลำคอเรียวยาวสะอาดสะอ้าน ในเวลานี้กำลังนั่งงาขา ส่วนข้อศอกนั้น
เท้ากับหัวเข่าพลงกัมหน้าเล่นมือถือ

ตอนนี้เซียงไหวจือกำลังหงุดหงิดเล็กน้อย

กว่าเขาจะหายดีได้แบบนี้ก็ไม่ง่ายเลย เขาจึงค้นไม้คันทันมือมาก ดังนั้นเมื่อเข้า
พอดคนในกลุ่มแชตแมนชันมาหาเขาเพื่อชวนเล่นบาส เขาจึงตอบตกลงโดยไม่คิดเลย

พอมาถึงก็พบว่ามึ่สองคนที่ไม่ได้เพราะติดธุระชวนทำให้คนเล่นว่างไป
สองตำแหน่ง

คนจะน้อยก็ช่างเถอะ ที่สนามบาสมีคนเยอะเยอะ ชวนๆ มาสองสามคน
ก็ได้แล้ว แต่เขาเคยคิดไม่ถึงว่าเด็กหนุ่มปีสองที่อยู่ห้องติดกันแถมยังเล่นบาส
ได้โคตรห่วยจะอยู่ที่นี้ด้วย ทำเอาความกระตือรือร้นของเขาหายไปกว่าครึ่ง

เซียงไหวจือจืปาก ในใจกำลังคิดหาเหตุผลที่จะไปจากที่นี่

"จูนพี!"

เซียงไหวจือชะงักแล้วหันหลังไปมอง

จิ่งฮวนยืนอยู่ด้านนอก สองมือเกาะอยู่บนรั้วเหล็กและมองมาที่เขาพร้อม ยกยิ้มจนตาหยี รอยยิ้มดูผ่อนคลายยิ่งกว่าสายลมในฤดูใบไม้ร่วงเสียอีก

"อรุณสวัสดิ์ครับรุ่นพี่" จิ่งฮวนกะพริบตา "พี่ออกมาเล่นบาสแต่เช้าเลยหรอ"

เสียงตะโกนของอีกฝ่ายไม่ได้มีเพียงเสียงไหวจ้อหันมามองเท่านั้น แต่ ผู้ชายคนอื่นที่อยู่ข้างๆ เขาก็ยังหันมามองจิ่งฮวนอย่างอดไม่ได้

เสียงไหวจ้อเล็กคิ้วมองไปยังทางที่เขาเดินมา "อืม เพิ่งเลิกเรียนหรอ"

จิ่งฮวนพยักหน้า "ใช่ครับ กำลังจะกลับไปนอนต่อ"

"พี่เที่ยง นันใครระ เพื่อนหรอ" ชายหนุ่มที่อยู่ข้างๆ ยกยิ้มพลางเดินมาหา ก่อนจะทักทายจิ่งฮวนอย่างเป็นกันเอง "อยู่สาขาไหนอะ"

จิ่งฮวนกลับตอบว่า "อยู่ปีสองครับ"

ชายคนนั้นเดินไปตรงหน้าจิ่งฮวนก่อนจะเท้าเอวพลางถาม "เป็นรุ่นน้องหรอ
งั้นก็ดีเลยสิ เล่นบาสเป็นไหม"

จิ่งฮวนเอ่ย "ได้นิดหน่อยครับ"

"เล่นเป็นก็พอแล้ว รอบนี้เราขาดคน มาเล่นให้ครบคนหน่อยได้ไหม"

จิ่งฮวนมองไปยังเสียงไหวจ้อ "รุ่นพี่เล่นด้วยหรือเปล่า"

เสียงไหวจ้อยังไม่ทันได้หาข้ออ้างเพื่อจากไป ชายหนุ่มที่อยู่ข้างๆ ก็มา ขวางหน้าเสียก่อน

"พี่เที่ยงต้องเล่นอยู่แล้ว เขานั่งรอตรงนี้ตั้งนานแล้วละ ขาดอีกแค่คนเดียวเอง
ถ้านายมาเราจะได้เริ่มกันเลย"

"อ้อ..." จิ่งฮวนตอบกลับอย่างสดใส "ได้สิครับ แต่ผมขออยู่ที่มเดียวกับ
รุ่นพี่นะ ถ้าได้ผมจะเล่นด้วย"

เสียงไหวจ้อเล็กคิ้วเล็กน้อยแล้วกลืนข้ออ้างที่จะหนีกลับก่อนลงคอไป

ชายหนุ่มคนนั้นพยักหน้า "ฮ่าๆ ได้สิ นายเข้ามาเลย"

หลังจากเข้ามาในสนามจิ่งฮวนก็มายืนข้างๆ เสียงไหวจ้อและเริ่มวอร์มร่างกาย
เขาสวมชุดไปรเวต โชคดีที่เป็นทางแกงขาสั้น ส่วนรองเท้าก็เป็นรองเท้าผ้าใบ
เวลาวิ่งจึงไม่ลำบาก

เสียงไหวจ้อกวาดตามองรองเท้าผ้าใบสีขาวของเขา ส่วนด้านบนเป็น

น้องขาเรียกว่าซึ่งแตกต่างจากล้ามขาของผู้ชายคนอื่นที่อยู่ข้างๆ อย่างเห็นได้ชัด
เขาสวยตาาก่อนจะใช้เสียงที่ได้ยินเพียงสองคนพูดกับอีกฝ่าย "ถ้า
ไม่อยากเล่นก็ปฏิเสธได้นะ"

"ทำไมจะไม่อยากล่ะครับ" จึงฮวนมองเขาด้วยความสงสัย ก่อนจะยก
มุมปากขึ้นแล้วพูด "จริงๆ ช่วงสองสามวันนี้ผมกะว่าจะชวนพี่ออกมาเล่นบาสอยู่
แต่ไม่คิดว่าจะบังเอิญมาเจอกันพอดี"

ทันใดนั้นเสียงไหวจ๊อก็เริ่มไม่แน่ใจในความคิดของจึงฮวนแล้ว

"...ฮวนฉันเหรอ ทำไมล่ะ"

"เพราะผมคิดว่าพี่เล่นบาสเก่ง"

"นายเคยเห็นเหรอ"

"ไม่เคยเห็นพี่เล่นบาส แต่เคยเห็นพี่รับลูกบาส" จึงฮวนยกมือขึ้นทำท่าทาง
เหมือนรับลูกบาสเลียนแบบอีกฝ่ายในคืนนั้น "เจ๋ง!"

เสียงไหวจ๊อยกริมฝีปากแยมั้ม

เสียงไหวจ๊อเป็นคนหน้าหยิ่งดูเย็นชา ตาชั้นเดียวยิ่งทำให้เขาดูเย็นชา
มากขึ้นไปอีก พอยกยิ้มขึ้นมาจึงดูอบอุ่นอย่างหาได้ยาก

คนสิบคนถูกแบ่งเป็นสองทีม จึงฮวนยืนอยู่ฝั่งทีมของตนเองและกำลัง
ปรึกษากันเพื่อแบ่งตำแหน่งให้แต่ละคน

เสียงไหวจ๊อเป็นกองหลัง จึงฮวนได้เป็นกองหน้า

จึงฮวนเดาไว้ไม่ผิด เสียงไหวจ๊อเล่นบาสเกตบอลเก่งมาก แต่เริ่มเกมก็ซู้ด
สามแต้มลงไปถึงสองครั้ง เปิดฉากทำคะแนน 6-0 ไปได้อย่างไม่น่าเชื่อ

คนที่มามุงดูการแข่งรอบนี้ค่อยๆ เพิ่มมากขึ้นเรื่อยๆ โดยเฉพาะจำนวนของ
สาวๆ พวกเขาต่างกระซิบกระซาบกัน ส่วนสายตานั้นก็เอาแต่มองชายหนุ่ม
สองคนซึ่งดูโดดเด่นสะดุดตาที่สุดในสนาม

จึงฮวนสูงหนึ่งร้อยเจ็ดสิบแปดเซนติเมตร ถึงแม้จะไม่นับว่าสูง แต่เพราะ
เขากระโดดได้เก่งทำให้การเล่นเป็นกองหน้าไม่ใช่เรื่องยาก เขาเลี้ยงบอลขณะที่
สายตาก็เริ่มสังเกตเห็นกองหน้าของทีมตรงข้าม

คนอื่นไม่เท่าไร แต่มีคนหนึ่งที่ทั้งตัวสูงใหญ่และแข็งแรง สีหน้าดูดันทุรังมือ

ยาก เขาคิดคำนวณในใจเพียงสองวินาทีก่อนจะบุกไปทางขวา ทว่าอีกฝ่ายก็เข้ามาป้องกันไว้ทันที

ในตอนที่มีผู้ชายคนนั้นกระโดดขึ้นและกำลังจะบล็อกลูกชู้ตของจิ้งฮวน ทันใดนั้นเขาก็หมุนตัวส่งบอลไปด้านหลัง

อย่าว่าแต่ทีมตรงข้ามเลย แม้แต่ทีมเดียวกันเองก็ตอบสนองไม่ทัน จะมาก็แต่เซียงไหวจื่อเท่านั้น ไม่รู้ว่าเขามารอเซฟไว้ตั้งแต่แรกหรือเพราะตอบสนองรวดเร็ว หลังจากจับบอลของจิ้งฮวนมาได้เขาก็ชู้ตสามแต้มอย่างแม่นยำอีกครั้ง บอลลงห่วงไปแล้ว แต้มเพิ่มขึ้นทั้งห่างขาดลอยเป็น 13-2

เซียงไหวจื่อเลิกคิ้ว เห็นได้ชัดว่าเขาไม่คิดว่าจะชู้ตลูกนี้ลง ดูเหมือนวันนี้เขาจะมือขึ้นไม่แล้ว

ขณะที่กำลังคิดทีมตรงข้ามก็ขอพัก รุ่นน้องที่เล่นเป็นกองหน้ารีบวิ่งกระหืดกระหอบมาหาเขา

"รุ่นพี่ มาเร็ว ไฮไฟว์กัน!" จิ้งฮวนยื่นฝ่ามือของตนเองไปหาเขา

เซียงไหวจื่อชะงักแล้วยกฝ่ามือขึ้นตาม

หลังจากจิ้งฮวนบังคับอีกฝ่ายไฮไฟว์เสร็จก็ยังคงใจภูมิใจอีกฝ่ายด้วย เขายิ้มพลางพูด "ขอให้สกลไหลมา"

มือของชายหนุ่มไม่หยาบเลย มันนุ่มน่าสัมผัส ลูบแล้วรู้สึกสบายมาก

เซียงไหวจื่อยังไม่ทันได้สติ จิ้งฮวนก็ชักมือออกและวิ่งกลับไปตำแหน่งของตัวเองเสียแล้ว

ช่วงเวลาพักหมดลงอย่างรวดเร็ว คนของทีมตรงข้ามที่คอยสกัดเซียงไหวจื่อ ถูกเปลี่ยนเป็นชายหนุ่มกำยำที่เล่นเป็นกองหน้าก่อนหน้านั้น

จิ้งฮวนไม่ได้สนใจอะไร เซียงไหวจื่อชอบชู้ตสามแต้ม ถึงแม้ชายหนุ่มคนนั้นจะแข็งแกร่ง แต่ก็ไม่ได้สูงเท่าเซียงไหวจื่อ ด้วยน้ำหนักตัวเวลาเขากระโดดจึงดูเทอะทะอย่างเห็นได้ชัด และทำให้ไม่สามารถหยุดเซียงไหวจื่อได้

แต่แน่นอนว่าเรื่องมันไม่ได้ง่ายดายขนาดนั้น

การแข่งขันต่อไป หลังผ่านไปสองนาทีเซียงไหวจื่อก็รับลูกได้อีกครั้ง เขายกมือขึ้นแสร้งทำเหมือนจะชู้ตสามแต้ม คิดไว้ว่าจะทำท่าหลอกแล้วเปลี่ยนไปตั้งก็

แทน แต่จู่ๆ กลับโดนอีกฝ่ายกระแทกเข้าที่หน้าอกอย่างแรง จุดที่โดนปลายศอก กระแทกนั้นเจ็บเอามากๆ

เขารู้อยู่แล้ว

คนที่บลิ๊กเขาก็คือไอ้โง่ที่อยู่ห้องข้างๆ เขาเมื่อเทอมที่แล้ว หมอนี่อยู่ที่มิมบาส ซึ่งเป็นคนที่ขึ้นชื่อเรื่องเล่นสกปรก ถ้าไม่ใช่เพราะข้อได้เปรียบด้านกายภาพก็คงโดนที่มิมบาสไล่ออกไปนานแล้ว

เซียงไหวจือขมวดคิ้วแน่นพร้อมกับส่งเสียงอู้อี้เบาๆ ในลำคอ แต่มือไม่ได้หยุดเคลื่อนไหว เขาเปลี่ยนกลยุทธ์การเล่นโดยไม่ส่งบอลต่อและชู้ตสามแต้มไปทันที ทว่าบอลกลับไม่ลงห่วง

บอลหล่นลงกับพื้นและถูกฝ่ายตรงข้ามแย่งไป เซียงไหวจือไม่พูดอะไร เขาหันหลังกลับมาคอยกันพร้อมเหลือบมองชายร่างใหญ่คนนั้นแวบหนึ่งอย่างเย็นชา ชายหนุ่มร่างใหญ่ยักษ์ไหลพร้อมยกยี้มให้เขาอย่างใสซื่อสุดๆ

ครั้งแรกผ่านไป คะแนนขึ้นมาเป็น 21-10 ฝ่ายเซียงไหวจือยังคงได้เปรียบอยู่มาก

ในช่วงพักครึ่งเพียงไม่กี่นาทีเซียงไหวจือทำหน้าที่หน้ามิงเฉย ขณะที่กำลังจะตรงไปเอาเรื่องผู้ชายคนนั้น ข้อมือของเขาก็ถูกใครบางคนคว้าไว้เสียก่อน

"รุ่นพี่" จิ้งฮวนพูด "เราเปลี่ยนตำแหน่งกันใหม่ ผมอยากเล่นกองหลังอะ"

เมื่อคิดถึงวิธีการของกองหลังอีกทีม เซียงไหวจือก็บอกว่า "ไว้คราวหน้าแล้วกัน ครึ่งหลังแล้วฉันมีประสบการณ์ในการบลิ๊กหมอนั้น"

"ผมก็บลิ๊กเก่งเหมือนกันนะ" จิ้งฮวนยืนยัน "ให้ผมลองเถอะ ผมจะฝึกมือหน่อย ถ้าไม่โอเคจริงๆ เราค่อยเปลี่ยนกันตอนจบควอเตอร์ก็ได้"

เซียงไหวจือลังเลอยู่ครู่หนึ่งกว่าจะยอม "...ควอเตอร์เดียวนะ"

ทั้งสองกลับไปพักบนม้านั่ง จิ้งฮวนหยิบมือถือออกมาเช็คข้อความในวีแชตพลางซิบเหวื่อ

ลูเหวินเฮ่า เวรเอี้ย @เสี่ยวจิงย่า ทำไมนายไปเล่นบาสแล้วละ แข่งบาสไม่เรียกเพื่อนเลยนะ?!

เสี่ยวจิงยา รู้ได้ไงว่าฉันมาเล่นบาส

ลู่เหวินเฮ่า [รูปภาพ]

ลู่เหวินเฮ่า ในกรุปมหา'ลัยพากันส่งรูปนายกับรุ่นพี่ี่เซียงกันใหญ่เลย
ไม่รู้ก็แปลกแล้ว

จิงฮวนกดเปิดดู รูปภาพลึบกว่ารูปนั้นถ้ากล้องไม่จับภาพเขาก็เป็น
เซียงไหวจื่อ ส่วนคนอื่นแทบจะเห็นแค่ร่างเบลอๆ
เขาไม่แปลกใจอะไรจึงพิมพ์ตอบกลับไปว่า 'แค่มาเล่นเฉยๆ'

ลู่เหวินเฮ่า แล้วทำไมนายไปเล่นกับหมอนี่ได้ละ

ลู่เหวินเฮ่า [รูปภาพ]

ในรูปที่ลู่เหวินเฮ่าส่งมาเป็นรูปชู้ตติ้งการ์ด* ของทีมตรงข้าม

ลู่เหวินเฮ่า "ไอ้หมอนี่เล่นบาสอย่างสกปรกอะ ครั้งก่อนทำเพื่อนต่างสาขาเรา
สันคิ้วแตก เลือดไหลเลย

เซียงไหวจื่อได้ยินเสียงหัวเราะเยาะดังมาจากด้านข้างจึงเหลือบไปมอง
โดยไม่รู้ตัวและได้เห็นรูปโพรไฟล์สีชมพูอยู่บนจอของอีกฝ่าย
โพรไฟล์ที่คุ้นตา แต่คำพูดที่ซ้ำกลับดูไม่คุ้นเคย

เสี่ยวจิงยา ฉันกลัวที่ไหน นายรอดูในกรุปแชนทมมหา'ลัยเลยนะ อีกเดี่ยว
ปีๆคนนี้จะลงมือยังงี้

"..." เซียงไหวจื่อละสายตาออกมา

* ชู้ตติ้งการ์ด คือตำแหน่งที่คอยทำคะแนนจากวงนอก และคอยประกบผู้เล่นวงนอกที่มีความสามารถของทีมตรงข้าม

ควอเตอร์ที่สามเริ่มขึ้น จิ้งฮวนยืนอยู่ตรงหน้าชายร่างใหญ่พลางบิดคอไปมา "ทำไมเป็นนายอีกแล้ว" เมื่อชายคนนั้นเห็นเขาก็หัวเราะออกมา "เซียงไหวจือ โดนฉันทิ้งก็จนต้องหนีไปเลยหรอ"

จิ้งฮวนยิ้ม "ได้ยินว่าพี่เล่นบาสเก่ง ผมเลยอยากจะศึกษาสักหน่อย"

ชายคนนั้นหัวเราะลั่น "ไม่มีปัญหา เรียนรู้ให้ดีละ"

ไม่กี่นาทีหลังจากนั้นชายร่างใหญ่ก็ได้บอ เขาคิดจะตั้งกีให้ลง รุ่นน้องคนนี้จะได้ประจักษ์แก่สายตา

เขาคิดจะบุกเข้าไปอย่างมั่นใจ แต่กลับเป็นว่าไปได้แค่ครึ่งตัวก็โดนอีกฝ่ายเอาศอกกระแทกหน้าอกอย่างแรง เขาเจ็บจนต้องพ่นลมหายใจออกมา โดยไม่สามารถป้องกันได้ ขาสองข้างอ่อนแรงล้มลงไปกับพื้นทันที

ทุกคนต่างตกตะลึงและรีบรุดเข้าไปดูชายคนนั้น มีเพียงคนลงมือเท่านั้นที่ยังยืนอยู่ที่เดิม เขาหยิบบอลจากพื้นมาเดาะเบาๆ สองสามที

"ไอ้ฉิบหา..." ชายคนนั้นได้สติกลับมา ใบหน้าแดงก่ำถลึงตามองจิ้งฮวนด้วยความโกรธ "แกชนฉันทหรอ?! จงใจใช่ไหม!"

ความจริงแล้วจิ้งฮวนไม่ได้ศอกกลับแรงอะไรนัก แต่เป็นอีกฝ่ายเองที่คิดจะกระแทกจิ้งฮวนเพื่อฝ่าไปจึงจึงใจออกแรงมาก สุดท้ายแรงกระแทกเลยสะท้อนกลับมาโดนตัวเอง

เซียงไหวจือขมวดคิ้วก้าวมาด้านหน้าจึงได้ยินจิ้งฮวนพูดด้วยใบหน้าใสชื่อพอดี "ผมแค่ตั้งรับเองนะ"

"ตั้งรับบ้านแกสิ!" ในที่สุดอีกฝ่ายก็เริ่มหายใจขึ้นมานิดหน่อย "แกจงใจกระแทกฉันท ฟาวล์นี่! แม่่ง..."

เซียงไหวจือขัดจิ้งหวะ ส่งสายตาดูต้น "พูดจาให้มันดีๆ หน่อย"

แต่จิ้งฮวนไม่สนใจ เขายกมูมปากขึ้นพูดอย่างสบายๆ "จริงๆ พี่ก็รู้ว่าแบบนี้คือการกระแทก ถือว่าฟาวล์ใช่ไหม"

เมื่อเซียงไหวจือได้ยินก็ชะงัก ดวงตาสีดำมองไปทางคนข้างๆ

ที่แท้เขาก็เห็น ดังนั้นเลยขอเปลี่ยนตำแหน่งกับตนเพื่ออาสาเอาตัวเองมาบล็อกไอ้โง่งนั่นน่ะหรอ

บทที่ 45

สิ่งที่เจียงฮวนทนเห็นไม่ได้มากที่สุดก็คือการเล่นตุ๊กตักแบบนี่ในสนามบาสสมัยมัธยมปลายก็เคยมีคนงใจยื่นขามาซัดจนเกาจื่อเสียดล้มในการแข่ง ต่อมาเขากับเกาจื่อเสียดก็ซัดขาอีกฝ่ายคืนนับครั้งไม่ถ้วน ตาต่อตาฟันต่อฟัน ถึงแม้วิธีการจะดูเด็กแต่ก็ใช้ได้ผล หลังจากนั้นคนคนนั้นก็เผลอล้มมาเล่นบาสกับพวกเขาสองคนอีกเลย

เวลานี้รอบข้างมีคนดูอยู่มากทำให้ชายคนนั้นรู้สึกขายหน้า เขาลุกขึ้นและคิดจะเดินกลับเข้ามาในสนาม แต่เซียงไหวจื่อกลับยืนอยู่ตรงหน้าเจียงฮวน บดบังตัวของเขาไปครึ่งหนึ่ง ท่าทางเหมือนพยายามจะปกป้อง

"พี่เซียง แบบนี้ถือว่าหมอนั่นฟาวล์นะ" ชายคนนั้นกัดฟัน "เรื่องอื่นไม่ต้องพูดถึง...แต่นี้ควรมีการชู้ตลูกโทษสิ?"

เซียงไหวจื่อจ้องอีกฝ่ายเหม็ง "ใช้วิธีการแถมคนอื่นจนเบื่อแล้ว ตอนนี้จะหัดแกล้งทำฟาวล์นั่นหรือ"

"แกล้งฟาวล์..." ผู้ชายคนนั้นชะงัก ทันใดนั้นก็พูดอย่างเกรี้ยวกราด "แกล้งทำฟาวล์บ้างอะไร! เขากะแถมผมต่างหาก!"

"ดูจากรูปร่างของนายสองคนแล้ว..." เซียงไหวจื่อหยุดพูด "เขาเนี่ยจะกะแถมนาย?"

เจียงฮวน "...?"

เมื่อเซียงไหวจื่อพูดแบบนี้ พวกคนที่เข้ามาประกองชายหนุ่มคนนั้น

ก็พากันตกตะลึงและหันมาพิจารณาจิ้งหหวนโดยไม่รู้ตัว จากนั้นก็หันกลับไปมองชายร่างใหญ่อีกรอบ

รูปร่างของจิ้งหหวนเมื่อเทียบกับผู้ชายคนอื่น ๆ ก็ไม่ถือว่าผอม แต่ถ้าเทียบกับชายร่างใหญ่คนนี้ก็ถือว่าตัวบางกว่ามาก

เมื่อนึกถึงการเล่นบาสของคนข้างตัว สองสามคนนั้นก็พากันอุทานก่อนจะปล่อยมือที่ช่วยพยุงหนุ่มร่างใหญ่ทันที

"ข้างเถอะๆ เรื่องเล็กแค่นี้เอง เล่นบาสมันก็ต้องมีกระทบกระทั่งกันเป็นปกติอยู่แล้ว" ใครบางคนพยายามไกล่เกลี่ย "เล่นต่อกันเถอะ"

"แม่่ง..." ชายร่างใหญ่สบเสียงต่ำออกมาหนึ่งคำ แต่ก็รู้ว่าเรื่องนี่คงไม่สามารถทำให้หนุ่มวายได้ "ข้างเถอะ"

ขณะที่จิ้งหหวนจะกลับไปประจำตำแหน่งเดิมก็ถูกคว้าแขนเอาไว้

"นายกลับไปตำแหน่งก่อนหน้านี้นี้เลย" เชียงไหวจื่อพูด

"ไม่" จิ้งหหวนยืนยัน "ผมอยากเล่นกองหลัง..."

ทันทีที่พูดจบจู่ๆ เชียงไหวจื่อก็ยื่นมือออกมาหาเขา

มือของชายหนุ่มเคลื่อนไหวอยู่บนหัวเขาคูหนึ่ง แต่เพราะกลัวว่าจะทำผมของเขาสกปรก สุดท้ายจึงใช้มือดันหลังเขาแล้วออกแรงผลักให้เดินไปข้างหน้าเบาๆ

"กลับไป" เชียงไหวจื่อพูด "ฟังกันหน่อยเถอะ"

"..."

มือของเชียงไหวจื่อใหญ่มาก ส่วนเสื้อของจิ้งหหวนเองก็บางทำให้สัมผัสได้ถึงความอบอุ่นที่แผ่ออกมาจากฝ่ามือของอีกฝ่ายได้อย่างชัดเจน ความอบอุ่นค่อยๆ กระจายจากกระดูกสันหลังลามไปทั่วทั้งตัว

แล้วที่มือนั้นก็มานับเวียนมาอยู่แถวๆ หัวเขาเมื่อกี้... คิดจะทำอะไรกันแน่คนอื่น ๆ เรง่เข้าโดยไม่ปล่อยให้จิ้งหหวนได้มีเวลาคิดมาก เขาจึงตั้งสติกลับมา "...รู้แล้ว"

เพราะแถมห่างกันมากแถมเมื่อกี้ยังมีเรื่องเกิดขึ้น ทีมตรงข้ามจึงหมัดกำลังใจจะต่อสู้ ในควอเตอร์สุดท้ายแทบจะมีแค่ทีมของจิ้งหหวนที่ทำแต้มได้ จนสุดท้ายก็ชนะมาแบบขาดลอย

จึงฮวนเดินไปข้างๆ ม้านั่งแล้วหยิบผ้าขนหนูมาเช็ดเหงื่อก่อนจะยกยืมให้
เซียงไหวจื่อที่อยู่ด้านข้าง "รุ่นพี่ หมอนั่นอยู่ที่มباسจริงหรือ ทำไมผมไม่เห็นเขา
จะเล่นเก่งอะไรเลย เก่งไม่เท่าลู่วินเฮ้าด้วยซ้ำ"

เซียงไหวจื่อพยักหน้าเห็นด้วย "ก็ไม่เก่งจริงๆ นั่นแหละ น่าจะเพราะ
โค้ชมหาลัยเห็นหุ่นเขาดีเลยอยากฝึกเขาล่ะมัง"

เมื่อพูดถึงเรื่องนี้จึงฮวนก็นึกถึงเรื่องเมื่อครูขึ้นมาได้

เซียงไหวจื่อเซ็ดเหงื่อ เขาหยิบขวดน้ำแร่มากำลังจะบิดเกลียวเปิด แต่จู่ๆ
คนข้างๆ ก็มาคว้ามือเขาไว้

สิ่งที่ตามมาก็คือกลิ่นหอมของแชมพูผสมกับกลิ่นเหงื่อจางๆ ที่ลอยเข้ามาใน
จมูกของเขา

เขาหันไปมองด้วยความสงสัยก็พบว่าคนข้างๆ กำลังขยับเข้ามาใกล้
จากนั้นก็ใช้มือเพียงข้างเดียวดึงชายเสื้อเล็กขึ้น

สีผิวของชายหนุ่มขาวยิ่งกว่าสาวๆ หลายคน บนร่างยังมีรอยเหงื่อจางๆ
อยู่ด้วย

จึงฮวนสุดหายใจเบาๆ เผยให้เห็นลอนกล้ามเนื้อหน้าท้องรำไร

"รุ่นพี่ ที่พี่พูดก่อนหน้านี้ก็ดูถูกผมไปหน่อยนะ" จึงฮวนพูดจริงจัง "ผมก็มี
กล้ามเนื้อเหมือนกันนะ ถึงจะไม่ซัดก็เถอะ..."

เซียงไหวจื่อหยุดมองไม่กี่วินาทีก่อนจะละลายตากลับมาที่อู๋ๆ

"อืม" เขาควบคุมความเร็วในการพูด "นายเก่งกว่าหมอนั่นอีก"

"แน่นอนสิ ต่อให้ผมไม่ตั้งใจเล่นก็ยิ่งดังก็ใส่หัวหมอนั่นได้สบายๆ"

จึงฮวนพูดอย่างเห็นด้วยจบแล้วก็พลันคิดได้ว่ามีบางอย่างผิดปกติ
คำพูดของเซียงไหวจื่อเมื่อกี้ ฟังไปฟังมาก็เหมือนคำพูดหลอกเด็กเลย
เขาขยับริมฝีปาก ทั้งยังคิดจะพูดอะไรเสริม แต่แล้วก็มีขวดน้ำแร่ที่ยัง
ไม่ได้เปิดขวดหนึ่งยื่นเข้ามาตรงหน้าเขา

จากนั้นก็พบว่าป็นหญิงสาวสวมเสื้อเซ็ดยารกับกระโปรงสั้น มัดผมแกละ
สองข้าง ทั้งตัวมีกลิ่นหอมกรุ่น เธอมองมาที่จึงฮวนด้วยสีหน้าเขินอาย

"รุ่นพี่คะ..." เธอจะพริบตา "ขวดนี้ให้พี่คะ"

การได้รับน้ำจากสาวฯ เป็นเรื่องปกติสุดๆ สำหรับพวกเขาทั้งคู่ สมัยเข้ามาปีหนึ่งคนที่อยากให้เห็นเซียงไหวจื่อถึงกับต้องเข้าแถวต่อคิวเลยทีเดียว หลังจากเซียงไหวจื่อปฏิเสธอย่างเย็นชาก็ครั้งเทอมสถานการณทำงานนี่ถึงค่อยๆ หายไปเซียงไหวจื่อเผลอปาก ดูจากสถานการณ์ในตอนนี้อะเหมือนส่วนเกินไม่มีผิด จึงฮวนเงยหน้าส่งเสียงหัวเราะก่อนจะพูด "ขอบใจนะ แต่ไม่เป็นไรหรอกฉันมีน้ำแล้ว"

"ที่กินหมดไปแล้วนี่นา ฉันเห็นนะคะ" หญิงสาวพูดพลางหน้าแดง "ขอฉันเพิ่งซื้อมา ยังเย็นๆ อยู่เลย"

"ขอโทษที่ ฉันไม่ชอบกินน้ำเย็น" จึงฮวนพยักพืดไปยังขวดน้ำที่เหลืออยู่ครึ่งขวดบนม้านั่ง "แถมฉันยังเหลือขวดนั้นอยู่อีก"

หญิงสาวเอ่ยต่อ "แต่ขวดนั้นเป็นของรุ่นพี่เซียงนะคะ..."

"เราสนิทกัน ไม่ได้คิดมากหรอก กินด้วยกันได้หมดแหละ" จึงฮวนไม่ได้พูดโกหก เขามักจะกินน้ำขวดเดียวกับพวกผู้หญิงเหวินเฮ่าเสมอ ขอแค่ปากไม่โดนขวดก็พอแล้ว "ใช้ไหมฮะรุ่นพี่"

เซียงไหวจื่อเลิกคิ้วเล็กน้อย ใช้เวลาสักพักกว่าจะตอบ "...อืม"

หลังจากสาวน้อยเดินจากไป จึงฮวนก็เลียริมฝีปาก ตอนไม่พูดก็เฉยๆ แต่พอพูดแล้วก็กระหายน้ำขึ้นมาเลย เขาหันมองซ้ายขวาก็พบว่าไม่มีขวดน้ำที่ยังไม่ได้เปิดแล้ว

เมื่อเห็นการกระทำของเขา เซียงไหวจื่อจึงเอ่ยถาม "หรือน้ำเหรอ"

"นิดหน่อยครับ" จึงฮวนลှบ้ท้อ "ฉันจะไปก่อนนะรุ่นพี่ ต้องไปหาอะไรกินที่หน้าประตูมหา'ลัยหน่อย"

เมื่อเห็นท่าทางของเขาเซียงไหวจื่อก็ขมวดคิ้ว "นายยังไม่ได้กินข้าวเช้าเหรอ"

"ยังครับ ตอนแรกกะว่าจะกลับไปนอนต่อ" เมื่อจึงฮวนพูดจบก็หยิบโทรศัพท์บนม้านั่งขึ้นมา "ใช้มาเล่นบาสด้วยกันอีกนะครับ รุ่นพี่"

"เดี๋ยวก่อน" เซียงไหวจื่อเรียกเขาไว้ "ไปด้วยกันสิ ฉันเลี้ยงเอง"

ไม่รอให้เขาได้ตอบกลับ เซียงไหวจื่อก็รีบเปิดปากอธิบายก่อน

"เป็นรางวัลที่ช่วยให้ฉันชนะไง"

สิบนาที่ถัดมา ทั้งสองคนเดินเคียงกันเข้าไปในร้านโก๋บอซิงใกล้ๆ มหาวิทยาลัย
ความคิดของเซียงไหวจื่อ นั้นเรียบง่ายมาก เขาเลี้ยงข้าวจิ้งฮวนเพื่อช่วย
อีกฝ่ายลดค่าใช้จ่ายในแต่ละวัน

"รุ่นพี่ โก๋บอซิงร้านนี้อร่อยมากเลยนะครับ!" จิ้งฮวนหักตะเกียบแล้วยื่น
ให้เขา "ผมชอบสั่งอาหารร้านนี้ไปกินที่บ้าน"

เซียงไหวจื่อชะงัก เขารับตะเกียบมา "ฉันรู้แล้ว เคยมีคนบอกฉันแล้ว"

จิ้งฮวนพยักหน้า "คนคนนั้นตาถึงมากเลยนะเนี่ย"

เซียงไหวจื่อ "... ซมไปก็เข้าตัวเองทั้งนั้น"

กินไปได้ไม่กี่คำเซียงไหวจื่อก็นึกอะไรบางอย่างได้ "รีสอร์ทที่นายไปพัก
คราวก่อน ค่าที่พักคืนหนึ่งเท่าไรนะ ฉันจะได้คืนเงินค่าที่พักให้นาย"

จิ้งฮวนซ้อนตาขึ้นมอง "หา? ไม่เป็นไรครับ ครั้นนั้นลู่วินเฝ้าเป็นคนออก
ผมไม่ได้จ่ายเลย"

การไปเที่ยวรีสอร์ทครั้งนั้นจริงๆ ลู่วินเฝ้าเป็นคนจ่ายให้ ก่อนหน้านี้
จิ้งฮวนซื้อรองเท้าผ้าใบรุ่นลิมิเต็ดอี디션ซึ่งมีแค่ไม่กี่ร้อยคู่ในโลกให้ลู่วินเฝ้าเป็น
ของขวัญวันเกิด เมื่อลู่วินเฝ้าได้เห็นก้นน้ำตาแทบไหล อีกนิตก็จะเรียกเขาว่าพ่อแล้ว

เซียงไหวจื่อพยักหน้า ในใจคิดว่าไม่ใช่เรื่องแปลกอะไร

หลังกินดื่มกันจนอิ่มจิ้งฮวนก็ชดน้ำซุปลางหยิบมือถือออกมาพิมพ์ข้อความ
ด้วยมือเดียวอย่างชำนาญ

เซียงไหวจื่อรู้สึกได้ถึงกลิ่นในกระเป๋าจิ้งหยุดเคี้ยวทันที

ไม่กี่วินาทีถัดมา

ครืด...ครืด...

มือถือสั้นอีกสองครั้ง

เซียงไหวจื่อหยิบโทรศัพท์ออกมาด้วยท่าทางสุขุม

เสี่ยวจิงยา พี่ชายตื่นหรือยังค้า >.<

เสี่ยวจิงยา [นอนเตียงเดียวกัน.jpg]

เสี่ยวจิงยา พี่ชายวันนี้จะเล่นเกมก็ไม่งงเหอ [นิ้วจิ้มกัน]

เซียง ...อีกสักพัก

เสี่ยวจิงยา โอเคค่ะ [รูปภาพ] ดูลิคะ ฉันทกินไก่อบขิงอยู่!

ไก่อบขิงที่อยู่เ็นภาพก็วางอยู่ตรงหน้าเขานี้แหละ
ทั้งสองคนนั่งอยู่ตรงข้ามกันแท้ๆ แต่กลับคุยกันผ่านวีแชต เซียงไหวจื่อ
เพิ่งเคยเจออะไรแบบนี้เป็นครั้งแรก

ตอนแรกเขาคิดว่ากลับไปก่อนค่อยตอบ ทว่าหลังจากเห็นตะเกียบของ
ตัวเองปรากฏอยู่ในภาพ เซียงไหวจื่อก็พิมพ์ข้อความตอบไปโดยไม่ทันคิด

เซียง กินกับเพื่อนเหรอ

เสี่ยวจิงยา ใช่มั้คะ

เซียงไหวจื่อมองจอแล้วอดหัวเราะไม่ได้ เขาก็เป็นไปด้วยแล้วหรือไง
ทำไมตัวเองถึงกลายเป็นโรคจิตไปแล้วล่ะ

เขากำลั้งจะปิดมือถือ แต่อีกฝ่ายก็ตอบข้อความกลับมาก่อน

เสี่ยวจิงยา อ้อ พี่ชายอย่าเข้าใจผิดนะคะ เป็นเพื่อนผู้หญิงนะ >O<!

เซียงไหวจื่อยิ้มค้าง

เซียง ?

เสี่ยวจิงยา เป็นรุ่นพี่ผู้หญิงที่ดีมากเลยคะ ^^

เซียง ...

อยู่ดีๆ ก็โดนแฉกบัตรคนดี* เสี่ยวอย่างนั้น ใจเซียงไหวจื่อสับสนไปหมด

* แฉกบัตรคนดี เป็นมุกอย่างหนึ่งของคนจีน ใช้ในสถานการณ์ที่ปฏิเสธความรักของคนอื่นหรือถูกปฏิเสธความรักด้วยเหตุผลที่ว่า 'เธอดีเกินไป'

กินอาหารเสร็จทั้งคู่ก็เดินออกจากร้าน สายตาดำจิ้งฮวนจับจ้องไปยังร้านชาวมังตรงข้าม "รุ่นพี่ อยากกินชาวมังไหมครับ"

เซียงไหวจื่อไม่ค่อยกินชาวมังที่ทั้งหวานและมันเกินไป เขาชำเลื่องมอง "นายอยากกินเหรอ"

"อยากครับ!" จิ้งฮวนถอนหายใจ "ไม่ได้กินมานานแล้วอะ"

เขาไม่รู้ตัวเลยว่าน้ำเสียงที่พูดอย่างเสียดายนั่นทำให้คนฟังที่อยู่ข้างๆ รู้สึกสงสารมากเพียงใด

"งั้นไปเข้าแถวสิ"

ไม่นานนักจิ้งฮวนก็ถือชาวมังสามแก้วยืนอยู่หน้าร้านชาวมังด้วยสีหน้ามึนงง เมื่อถึงตอนที่ต่อแถวจนถึงคิว เซียงไหวจื่อถามว่าเขาอยากดื่มอะไร พอเขาตอบไปหนึ่งประโยคก็ได้ยินเซียงไหวจื่อพูดกับพนักงานว่า "ชาวมัง XX สามแก้วครับ"

จากนั้นก็เปิดคิวอาร์โค้ดของจื่อฟูเป่า* และจ่ายเงินให้เสร็จสรรพ ที่แรกเขาคิดว่าเซียงไหวจื่ออยากดื่มเอง แต่สุดท้ายเมื่อได้ชาวมังแล้ว เซียงไหวจื่อกลับยื่นชาวมังสามแก้วนั้นใส่มือเขาก่อนบอกลาแล้วจากไป

จิ้งฮวนเอียงคอด้วยความสับสน

เมื่อกินเขาดู...ตะกะกะขนาดนั้นเลยเหรอ

หลังจากเอาชาวมังสองแก้วไปใส่ตู้เย็น จิ้งฮวนก็มานั่งหน้าคอมพิวเตอร์ แล้วขยับเมาส์ไปมา หน้าจอคอมพิวเตอร์ก็ส่องสว่างขึ้นมาทันที

ก่อนออกจากบ้านเขาเปิดไอดีทิงไว้ที่แดนเซียนเฉิงไหล ตอนนี้ได้ค่าประสบการณ์มาสองสามหมื่นแต้มแล้ว

ไอคอนเพื่อนกะพริบไม่หยุด จิ้งฮวนเลยเปิดดู

[เพื่อน] ชิวเฟิง : เสียวจิงจิง มาแต่เช้าเลยนะ

* จื่อฟูเป่า (支付宝) หรืออาลีเพย์ (Alipay) เป็นช่องทางการชำระเงินผ่านระบบออนไลน์ เพื่อใช้ในการซื้อขายสินค้าหรือทำธุรกรรมซึ่งสามารถเชื่อมต่อกับบัญชีธนาคารได้ ผลิตโดยกลุ่มบริษัทอาลีบาบา

[เพื่อน] ชิวเฟิง : AFK เหมอ

[เพื่อน] ชิวเฟิง : มาแล้วก็ตอบหน่อยนะ [น่ารัก]

[เพื่อน] จิ่งแสนหวานตัวน้อย : อ้อ ฉันไม่ลงคันทนะ

[เพื่อน] ชิวเฟิง : เธอมาพอดีเลย ไม่ใช่เรื่องลงคันทหรือ เรื่องอื่นนะ เหมอรอฉันตรงนั้นนะ เคียวฉันไปหา

[เพื่อน] จิ่งแสนหวานตัวน้อย : เรื่องอะไรเหมอ O.O

[เพื่อน] ชิวเฟิง : เรื่องใหญ่!

จิ่งฮวนกั้วนายชิวเฟิงคนนี้จริงๆ ปฏิเสธก็ครั้งยังงี้ก็ไล่ไม่ไปสักที ไม่นานบันดิตซูดซาวก็เดินมาอยู่ข้างๆ เขา โบกพัดในมือไปมาเบาๆ อย่างสง่าและนุ่มนวล

[ชิวเฟิงส่งคำเชิญให้คุณเข้าร่วมปาร์ตี้ — (ยอมรับ) (ปฏิเสธ)]

จิ่งฮวนคลิกที่ปุ่มยอมรับ

"เสี่ยจิ่งจิ่ง กินข้าวหรือยัง" เมื่อเข้ามาในปาร์ตี้ เสียงของชิวเฟิงก็ดังขึ้นมาทันที

[ปาร์ตี้] จิ่งแสนหวานตัวน้อย : กินแล้ว นี่เราต้องไปที่ไหน

"บอกไม่ได้ แต่ไม่ได้พาเธอไปขายหรือ" ชิวเฟิงถามต่อ "เธอยังพูดไม่ได้อีกเหมอ"

[ปาร์ตี้] จิ่งแสนหวานตัวน้อย : ...ไม่ได้

ขณะที่จิ่งฮวนกำลังลังเลว่าจะกดออกดีไหม พวกเขา ก็ผ่านศาลเจ้าผู้เฒ่าจันทรา มือของเขากลับมีเหงื่อซึมขึ้นมาพลางสงสัยว่าชิวเฟิงจะพาเขา

เข้าไปที่นั่นเพื่อยื่นเรื่องแต่งงานหรือเปล่า

เขามองดูเส้นทางการเดินของชีวิตเฟิงเหมิงจนทำให้ไม่ทันเห็นการแจ้งเตือน
ผู้เล่นออนไลน์ที่กล่่งข้อความด้านขวาของหน้าจอ

ทันทีที่เซียงไหวจื่อออนไลน์ก็ได้รับแจ้งเตือนข้อความหนึ่ง แจ้งว่าอัถุมณี
ที่เขาจองเอาไว้ได้รวบรวมสำเร็จแล้ว

มันเป็นอัถุมณีที่เขาจองไว้สำหรับแหวนของจิ่งฮวน ยิ่งเลเวลของอัถุมณี
บนแหวนสูงเท่าไร พลังฮีลของถ้าเซียงจิ้งจอกก็จะยิ่งสูงเท่านั้น เมื่อไปประลอง
ในอารีน่าก็จะยิ่งสบายมากขึ้น

หลังจากได้รับอัถุมณีมาแล้ว เซียงไหวจื่อก็เปิดรายชื่อเพื่อน
ชื่อ 'จิ่งแสนหวานตัวน้อย' สองสว่างอยู่ แปลว่าอีกฝ่ายกำลังออนไลน์
แต่น่าจะกำลัง AFK ไม่งั้นคงส่งข้อความมาหาเขาแต่แรกแล้ว
เซียงไหวจื่อคลิกดูที่โพรไฟล์ของจิ่งแสนหวานตัวน้อยเพื่อดูพิกัดของอีกฝ่าย
และเตรียมจะเอาอัถุมณีไปให้

วังจันทรา (19.21)

ไปทำอะไรที่วังจันทรา

ที่นั่นเป็นแผนที่ที่มีทิวทัศน์สวยงาม แต่เลเวลแผนที่ต่ำเลยไม่ค่อยมีคน
ไปกัน

ขณะที่กำลังสงสัยก็พบว่าพิกัดของอีกฝ่ายเปลี่ยนไปอีกครึ่ง

วังจันทรา (44.102)

ที่แท้ก็ไม่ได้ AFK

ในเมื่อไม่ได้ AFK แล้วก็ออนไลน์มานานแล้ว ทำไมอีกฝ่ายยังไม่ส่ง
ข้อความมาอีกล่ะ

เซียงไหวจื่อคลิกจุดวาร์ปของเมืองหลัก จากนั้นก็กดวาร์ปไปที่วังจันทรา

และมุ่งหน้าไปยังพิกัดที่จิ้งแสนหวานตัวน้อยอยู่ที่นั่น

ชายชุดดำเดินเข้าไปเรื่อยๆ ทันใดนั้นเขาก็ชะงักงัน

บริเวณหน้าดาวตกพระจันทร์เต็มดวงที่อยู่ไม่ไกลนักมีบัณฑิตในชุดขาว และเซียนจิ้งจอกน้อยที่กำลังสะบัดพวงหางใหญ่โตไปมายืนอยู่ ทั้งสองยืนอยู่ ใกล้กันมากจนตัวแทบจะติดกันและดูสนิทสนมสุดๆ

หลังจากนั้นไม่นานที่เท้าของบัณฑิตคนนั้นก็มืดอ้อมไม้ค่อยๆ บานออก... เป็นเอฟเฟกต์ดอกไม้ไฟพิเศษในเกมที่ให้ผู้เล่นควบคุมเอง

ดอกไม้หลากสีหลายร้อยดอกบานขึ้นมาพร้อมกันเป็นรูปหัวใจ ตรงกลาง เป็นตัวอักษร 'จิง' ตัวใหญ่ ดอกไม้ผุดขึ้นมาทุกที่และกลายเป็นดอกไม้ไฟนับไม่ถ้วน พุ่งขึ้นไปเบ่งบานเต็มท้องฟ้า ทำเอาท้องฟ้ายามค่ำคืนของวังจันทร์ทราสว่างขึ้นมา

ไม่ว่าจะดูยังไงก็เหมือนการเดดที่สุดแสนจะโรแมนติก

ชายชุดดำยืนอยู่ตรงมุมฉาก ซ่อนตัวอยู่ในความมืดและกลายเป็นส่วนเกิน ในฉากนี้

เซียงไหวจื่อ "..."

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<https://bit.ly/3ux8keP>